

Ahol a könyvtáros leváltásával csökkentik az önköltséget

A Szegedi Textilművek öt éves tervünk egyik legjelentősebb létesítménye. Az üzemben főleg környékbeli, falusi, vagy tanyai lakosok dolgoznak, akik az üzemi könyvtár tagjaiként kezdetek olvasni, tanulni, művelődni. Ez év márciusában függetlenítették a könyvtárost, Jóó Gyöngynét, s azóta 670 főre szaporodott az olvasók száma. Jóóné reggel 6-tól 8-ig is tartott kölcsönzési órát, csak hogy az éjszakások is könyvhöz juthassanak. Este 7 órakor még ott találhatták sokszor az üzemben. Lelkes munkáját a vállalat vezetősége most azzal hálálta meg, hogy leváltották, mondván: nagy az üzem önköltsége. A Szegedi Textilművek vezetői bizonyára elfelejtették, hogy az üzemi könyvtár is a dolgozó emberek érdekeit szolgálja, igényeit elégíti ki, sőt a termelést is segíti. Véleményünk szerint az önköltséget nem lehet a dolgozók érdekeinek rovására csökkenteni. S különben is a SZOT-határozat értelmében 300 olvasóhoz függetlenített könyvtárost kell beállítani. GY. GY.

Mi történik az olvasók bírálatával

Körülbelül egy éve, hogy összegyűltek írók, könyvtárosok és olvasók, hogy megbeszéljék, mit vár és kér az olvasók ma már többmilliós tábora új magyar irodalmunktól. Ezen a megbeszélésen született meg az a jó ötlet, hogy a könyvtárosok olvasóiktól írásban kérjenek egy-egy új könyvről véleményt és ezt a könyvtárosok juttassák el az íróhoz, aki így munkájában jobban támaszkodhatna olvasóinak véleményére.

Komoly feladatra vállalkoztak a könyvtárosok, amikor hozzáláttak a vélemények összegyűjtéséhez. Az olvasók ugyanis előszóval szívesen elmondják, amit a könyvről gondolnak, azonban nehéz rábírní arra őket, hogy véleményüket írásba foglalják. Könyvtárunknak, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár 9. sz. fiókjának dolgozói megértve a feladat szépségét és jelentőségét, fáradhatatlanul törekedtek arra, hogy minél több új magyar könyvről szerezenek olvasói-bírálatot.

Munkánkat elkezdve, először kiválasztottuk olvasóink közül azokat, akik helyes kritikával olvasnak. Vegyesen adtuk a könyveket a kezükbe, — klasszikus, új magyar és szovjet regényt — lehetőleg olyanokat, amelyeket a könyvtárosok is olvastak. Majd beszélgettünk velük a könyvekről és végül megkértük olvasóinkat, hogy amit így szóval elmondanak, vessék papírra, mert továbbítani akarjuk az íróknak, akik majd válaszolnak leveleikre. Elég jó hatást értünk el ezzel. Több olvasónk írt egy-egy könyvről véleményt. Mi ezeket összegyűjtve, átadtuk Kopré József elvtársnak, az ÁKV megbízottjának, amikor központunkban az irodalmi közvéleményről előadást tartott. Kopré elvtárs megígérte a bírálatok továbbítását. Az átadott bírálatokra azonban csak egyetlen olvasó kapott választ, az is Koprétól.

Ezt a megdöbbentő esetet egy értekezleten, amelyen az Írószövetség képviselői is részt vettek, szóvátettük. A jelenlévő írószövetségi tagok megígérték, hogy megvizsgálják az ügyet. Rövid idő múlva azt a felvilágosítást kaptuk, hogy az általunk átadott levelek nem érkeztek meg az Írószövetségbe. Szeretnénk tudni, hogy leveleink hol sülyedtek el. Mindenesetre nagyon helytelen, hogy egyáltalán elkallódhattak. Az, hogy az olvasó nem kap választ levelére, nagyon rosszul hat reá, mert úgy gondolja, ha senki sem válaszol, minek írjon. Csak idejét tölti a levelezéssel és semmi haszna nincs belőle. Egyes elvtársak felelőtlensége így riasztja vissza az olvasót a bírálattól és így gátolja, hogy megerősödjék a kapcsolat író és olvasó között.

LELOCZKY FERENCNÉ
a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár
9. sz. fiókjának munkatársa